

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 641/2016-21

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 11. augusta 2016 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a zo sudcu Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], zastúpenej advokátom JUDr. Petrom Ďuricom, SNP 711/25, Veľký Krtíš, ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Trnava sp. zn. 23 R 3/2015 z 8. februára 2016, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 13. apríla 2016 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom JUDr. Petrom Ďuricom, SNP 711/25, Veľký Krtíš, ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane

ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Trnava (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 23 R 3/2015 z 8. februára 2016 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

Na základe výzvy ústavného súdu z 11. mája 2016 právny zástupca sťažovateľky prípisom z 23. mája 2016 doplnil sťažnosť o kópiu sťažnosťou napadnutého uznesenia okresného súdu opatreného doložkou právoplatnosti.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že okresný súd na základe návrhu navrhovateľa - dlžníka obchodnej spoločnosti HYDINÁR, a. s., ČSA 1403, Gbely (ďalej len „dlžník“), uznesením sp. zn. 23 R 3/2015 z 13. novembra 2015 začal reštrukturalizačné konanie voči dlžníkovi. Predmetné uznesenie bolo zverejnené v Obchodnom vestníku č. 223/2015 z 20. novembra 2015. Následne okresný súd uznesením sp. zn. 23 R 3/2015 z 26. novembra 2015 povolil reštrukturalizáciu dlžníka. Súčasne vyzval veriteľov dlžníka, aby prihlásili svoje pohľadávky v lehote 30 dní od povolenia reštrukturalizácie. Do funkcie reštrukturalizačného správcu bola ustanovená ADVO INSOLVENCY k. s., Hollého 10, Nitra (ďalej len „reštrukturalizačný správca“). Predmetné uznesenie bolo zverejnené v Obchodnom vestníku č. 233/2015 zo 4. decembra 2015 a právoplatnosť nadobudlo 5. decembra 2015.

Sťažovateľka si do predmetného reštrukturalizačného konania prihlásila svoju pohľadávku v sume 125 334,40 € spôsobom podľa § 121 a nasl. zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých predpisov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o konkurze a reštrukturalizácii“) a stala sa tak účastníčkou tohto konania. Pohľadávka sťažovateľky bola reštrukturalizačným správcom zistená v sume 104 078,12 €.

Sťažovateľka uvádza, že *„v reštrukturalizačnom konaní sa dňa 8. 2. 2016 konala prvá schôdza veriteľov, ktorej obligatórnym bodom bolo okrem iného i hlasovanie o vyhlásení konkurzu na dlžníka. Na schôdzi sa zúčastnilo spolu 15 veriteľov, z ktorých 14 boli oprávnení hlasovať s celkovým počtom 950.284 hlasov s tým, že za vyhlásenie*

konkurzu boli veritelia, ktorých hlasy predstavovali spolu 481.160 hlasov /proti bolo 469.120 hlasov/. Tento výsledok hlasovania predstavoval teda nadpolovičnú väčšinu, pretože bolo potrebné kvórum 475.143, hlasovať teda v rozdiel cca 6.000 hlasov.“.

Následne okresný súd napadnutým uznesením sp. zn. 23 R 3/2015 z 8. februára 2016 zastavil reštrukturalizačné konanie, začal konkurzné konanie a vyhlásil konkurz na majetok dlžníka a do funkcie správcu konkurznej podstaty ustanovil [REDAKOVANÉ].

Zároveň okresný súd predmetným uznesením uložil ustanovenému správcovi povinnosť bez zbytočného odkladu informovať o konkurznom konaní všetkých známych veriteľov dlžníka, ktorí majú zvyčajné miesto pobytu, trvalé bydlisko alebo registrované sídlo v iných členských štátoch Európskej únie, o spôsobe prihlasovania pohľadávok v súlade s čl. 40 nariadenia Rady (ES) č. 1346/2000 z 29. mája 2000 o konkurznom konaní, vyzval veriteľov dlžníka, aby prihlásili svoje pohľadávky v lehote 45 dní od vyhlásenia konkurzu, a dal veriteľom poučenie podľa príslušných ustanovení zákona o konkurze a reštrukturalizácii.

Uznesenie okresného súdu sp. zn. 23 R 3/2015 z 8. februára 2016 bolo zverejnené v Obchodnom vestníku č. 32/2016 zo 17. februára 2016 a právoplatnosť nadobudlo 18. februára 2016.

V úvodnej časti sťažnosti sťažovateľka popisuje skutkový stav, pri ktorom malo dôjsť k porušeniu ňou označených základných práv podľa ústavy a práva podľa dohovoru, z ktorého vyplýva, že *«na základe požiadavky sťažovateľky nám boli zaslané správcom konkrétne výsledky hlasovania a ďalšie podklady, z ktorých vyplýva, že v prospech „vyhlásenia konkurzu“ hlasovala aj spoločnosť TOMIS PLUS s. r. o., so sídlom Stred 178, 023 54 Turzovka, IČO: 47590068. Z konečného zoznamu pohľadávok v danej veci vyplýva, že spoločnosť TOMIS PLUS s. r. o. mala zistenú pohľadávku v celkovej výške 88.808,66 Eur a mala priznaný na schôdzi 78.442 hlasov, pričom rozdiel tvorila zmluvná pokuta prihlásená týmto veriteľom. Sťažovateľka tvrdí, že celá prihlásená pohľadávka tohto*

veriteľa mala mať zistené poradie „podriadená pohľadávka“ bez ohľadu na právny titul, pretože samotná táto právnická osoba bola spriaznenou osobou k dlžníkovi.

Na túto skutočnosť upozorňoval pred schôdzou aj jeden zabezpečený veriteľ, pokiaľ je mi známe išlo o Slovenská záručná a rozvojová banka, a. s. ... Sťažovateľka poukazuje, že pokiaľ by tento veriteľ nehlasoval pre vyhlásenie konkurzu na majetok dlžníka, nebol by konkurz na dlžníka vyhlásený...

Poukazujeme pritom, že právnym titulom prihlášky veriteľa TOMIS PLUS s. r. o. je zmluva o postúpení pohľadávok zo dňa 19. 12. 2014, kedy TOMIS PLUS s. r. o. ako postupník nadobudol pohľadávky postupcu DeHeus, a. s., Marefy 144, Bučovice, ČR, IČO: 25321498.

Tento deň treba považovať za deň vzniku pohľadávky v zmysle ust. § 95 ods. 3 ZKR, pretože v ten deň sa daný veriteľ vôbec stal veriteľom vo vzťahu k dlžníkovi, ale presne v tom období až do 27. 1. 2015 bol členom dozornej rady dlžníka osoba [REDAKOVANÉ] s uvedeným bydliskom [REDAKOVANÉ]. Táto istá osoba je u veriteľa TOMIS PLUS s r. o. počnúc 21. 01. 2014 prokuristom, zároveň od 11. 02. 2015 konateľom a od 21. 01. 2014 stopercentným spoločníkom s menom [REDAKOVANÉ] s bydliskom [REDAKOVANÉ]. Takže je zjavné, že tieto dve osoby sú príbuzné a blízke osoby. Preto potom postavenie tohto veriteľa bolo potrebné subsumovať podľa ust. § 9 ZKR ods. 1/ písm. e) a teda v prípade uvedeného veriteľa išlo o spriaznenú osobu v postavení ku dlžníkovi HYDINÁR a. s. minimálne v období od 19. 12. 2014 do 27. 01. 2015, čo stačí na to, aby celá prihlásená pohľadávka mala mať poradie podriadenej pohľadávky a preto nemal tento veriteľ mať vôbec hlasovacie právo.».

V tejto súvislosti sťažovateľka poukazuje na argumentáciu, ktorú uviedla vo svojom podnete na zvolanie opätovnej schôdze veriteľov dlžníka adresovanom okresnému súdu (podnet bez uvedenia dátumu, doručený okresnému súdu poštou 16. februára 2016, pozn.), že „výsledok hlasovania o návrhu na vyhlásenie konkurzu na schôdzi veriteľov konanej dňa 8. 2. 2016 by nebol prijatý. Pre tento prípad, ak by neprešiel návrh na vyhlásenie konkurzu, postavenie sťažovateľky, ako nezabezpečenej veriteľky by bolo lepšie, lebo v povolenej reštrukturalizácii by bola aspoň čiastočne uspokojená.“.

Sťažovateľka namieta, že jej práva „boli zjavne takýmto hlasovaním porušené, pričom námietku priamo na schôdzi vzniesť nemohla, pretože o tomto postavení a priznaní hlasov danému veriteľovi nevedela, preto sa so svojim podnetom adresovaným Okresnému súdu v Trnave zo dňa 12. 02. 2016 doručeného súdu dňa 16. 02. 2016. dovoľavala uloženia pokynu zvolať opätovnú schôdzu veriteľov, na ktorej bude možné vykonať opätovné hlasovanie o vyhlásení konkurzu s tým, že spriaznený veriteľ TOMIS PLUS s. r. o. nebude mať priznané hlasovacie práva. Pre sťažovateľku v danom momente neexistoval žiadny iný právny prostriedok, akým by bolo možné opraviť hlasovanie, resp. prepočítať hlasy tak, aby hlasy spriazneného veriteľa neboli brané do celkového počtu veriteľov oprávnených hlasovať.

Okresný súd v Trnave písomne oznámil sťažovateľke oznámením zo dňa 31. 03. 2016 doručeného právnomu zástupcovi sťažovateľky dňa 08. 04. 2016, že zvolanie opätovnej schôdze nie je možné, nakoľko súd už rozhodol o zastavení reštrukturalizácie a vyhlásení konkurzu. Súd v oznámení zdôraznil, že pohľadávka TOMIS PLUS s. r. o. nebola popretá, naopak bola zistená v čase konania schôdze veriteľov a správca pri zachovaní odbornej starostlivosti nemal vedomosť o spriaznenosti veriteľa TOMIS PLUS s.r.o. Súd poukázal na možnosť sťažovateľky využiť právo podať podnet správcovi v zmysle ust. § 124 ods. 3 ZKR. “.

Podľa sťažovateľky napadnutým uznesením okresného súdu došlo k porušeniu jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktoré „spočíva v absencii akéhokoľvek opravného prostriedku a vo vydaní napadnutého uznesenia bez nariadenia pojednávania“.

Sťažovateľka ďalej namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, pretože «ak by bol dodržaný zákonný postup v tom smere, že by za vyhlásenie konkurzu nehlasovala spriaznená spoločnosť a dlžník by sa nebol dostal do konkurzu, potom by uspokojenie jednotlivých veriteľov, ako aj sťažovateľky bolo nepochybne vyššie, nakoľko je zásadný rozdiel v „kvalite“ vlastníctva pohľadávky a ich uspokojenie v konkurze a iný v reštrukturalizácii».

Na základe uvedených skutočností sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Právo sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 odsek 1/ Ústavy SR v spojení s právom na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Trnava č. k. 23 R 3/2015-173 z 8. 2. 2016 porušené bolo.

2. Právo sťažovateľky na ochranu vlastníctva podľa čl. 20 odsek 1/ Ústavy SR uznesením Okresného súdu Trnava č. k. 23 R 3/2015-173 z 8. 2. 2016 porušené bolo.

3. Uznesenie Okresného súdu v Trnave č. k. 23 R 3/2015-173 z 8. 2. 2016 zrušuje a vec sa vracia Okresnému súdu Trnava na ďalšie konanie s tým, že Okresný súd Trnava je povinný pred samotným rozhodnutím nariadiť pojednávanie a následne rozhodnúť vo veci samej.

4. Okresný súd Trnava je povinný uhradiť sťažovateľke náhradu trov konania (trov právneho zastúpenia) vo výške 149,16 Eur v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezov na účet advokáta JUDr. Petra Ďuricu...“

Podľa § 52 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažovateľka tiež navrhuje, aby ústavný súd odložil vykonateľnosť napadnutého uznesenia okresného súdu sp. zn. 23 R 3/2015 z 8. februára 2016 do právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu vo veci samej.

II.

V rámci prípravy predbežného prerokovania sťažnosti (§ 25 ods. 1 v spojení s § 31 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) ústavný súd prípisom zo 14. júna 2016 vyzval okresný súd na zaujatie písomného stanoviska k opodstatnenosti sťažnosti. Súčasne požiadal okresný súd o predloženie reštrukturalizačného spisu sp. zn. 23 R 3/2015.

Predseda okresného súdu v písomnom stanovisku sp. zn. 1 SprV/422/2016 z 24. júna 2016, doručenom ústavnému súdu 29. júna 2016, v podstatnom uviedol:

«Uznesením zo dňa 26. 11. 2015 č. 23 R/3/2015-151 súd povolil reštrukturalizáciu dlžníka HYDINÁR, a. s.

Dňa 8. 2. 2016 o 10.00 hod. sa konala schôdza veriteľov, na ktorej správca poučil veriteľov a oboznámil ich o priebehu reštrukturalizácie. Na schôdzi prítomný veriteľ [REDAKOVANÉ] žiadal hlasovať o vyhlásení konkurzu na majetok dlžníka, pričom za tento návrh hlasovali veritelia s počtom hlasov 481.160, čo predstavovalo nadpolovičnú väčšinu.

Správca zároveň na schôdzi vyzval veriteľov, aby sa vyjadrili, či vznášajú námietku voči zvolaniu schôdze, priebehu alebo vedeniu schôdze, prípadne inú námietku – žiadna námietka na schôdzi veriteľov vznesená nebola.

Nakoľko príslušný a kompetentný vyšší súdny úradník (ako zástupca súdu) bol prítomný na schôdzi veriteľov, a priamo na schôdzi prevzal zápisnicu zo schôdze veriteľov (v súlade s § 131, ods. 2, písm. d) ZKR), uznesením zo dňa 8. 2. 2016 č. 23 R/3/2015-173 súd zastavil reštrukturalizačné konanie, a vyhlásil na majetok dlžníka konkurz.

Uznesenie bolo riadne zverejnené v Obchodnom vestníku dňa 17. 2. 2016, čím v zmysle § 131, ods. 3 ZKR zanikli účinky reštrukturalizačného konania.

Dňa 16. 2. 2016 (teda po tom, čo súd vyhlásil konkurz na majetok dlžníka) bol súdu doručený podnet veriteľa [REDAKOVANÉ] (sťažovateľka), prostredníctvom jej právneho zástupcu JUDr. Petra Ďuricu, na zvolanie opätovnej schôdze veriteľov dlžníka HYDINÁR, a. s. - ako dôvod uviedla že na schôdzi hlasoval veriteľ TOMIS PLUS, s. r. o., ktorý hlasoval „ZA“ vyhlásenie konkurzu. Veriteľ TOMIS PLUS, s. r. o. mal v čase schôdze zistené pohľadávky v celkovej výške 88.808,66 €, a mal priznaných 78.442 hlasov, pričom rozdiel tvorila zmluvná pokuta. Podľa názoru sťažovateľky mala mať však celá pohľadávka veriteľa TOMIS PLUS, s. r. o. zistené poradie „podriadená pohľadávka“, nakoľko veriteľ TOMIS PLUS, s. r. o. je spriaznenou osobou dlžníka; ak by veriteľ TOMIS PLUS, s. r. o. na schôdzi nehlasoval (podľa sťažovateľky nemal mať hlasovacie práva z dôvodu podľa § 126, ods. 3 ZKR), návrh na vyhlásenie konkurzu by nebol na schôdzi veriteľov schválený nadpolovičnou väčšinou, a postavenie sťažovateľky ako nezabezpečeného veriteľa by bolo lepšie, keďže v reštrukturalizácii by bola aspoň čiastočne uspokojená.

Sťažovateľka ďalej uviedla, že námietku priamo na schôdzi vzniesť nemohla, pretože o postavení a priznaní hlasov veriteľovi TOMIS PLUS, s. r. o. nevedela, a preto žiadala uložiť správcovi pokyn zvolať opätovnú schôdzu veriteľov, na ktorej sa bude hlasovať o vyhlásení konkurzu, pričom veriteľ TOMIS PLUS s. r. o. nebude mať hlasovacie práva.

Súd na podnet odpovedal listom zo dňa 31. 3. 2016 v ktorom uviedol, že pohľadávka veriteľa TOMIS PLUS, s. r. o. nebola popretá, naopak bola zistená v čase konania schôdze veriteľov. Správca vo svojom vyjadrení uviedol, že pri zachovaní odbornej starostlivosti nemal vedomosť o tom, že by veriteľ TOMIS PLUS, s. r. o. mohol byť spriaznenou osobou dlžníka. Dlžník taktiež túto skutočnosť v zozname spriaznených osôb neuviedol, a táto skutočnosť nevyplývala ani z iných verejných registrov, preto pohľadávky tohto veriteľa boli zistené tak, ako to uviedol správca vo svojom zozname pohľadávok.

Súd k veci ďalej uvádza, že správca ADVO Insolvency, k. s. doručil tunajšiemu súdu dňa 5. 2. 2016 zoznam pohľadávok s vyznačením popretia, z ktorého vyplýva že veriteľ TOMIS PLUS, s. r. o. si prihlásil do reštrukturalizácie istinu 49.147,00 €, zmluvnú pokutu vo výške 10.367,01 €, a sumu 10.896,45 € označenú správcom ako trovy konania, pričom poradie každej jednotlivej sumy uviedol veriteľ ako „iná pohľadávka“.

Správca veriteľovi TOMIS PLUS, s. r. o. poprel dňa 1. 2. 2016 poradie pohľadávky - zmluvná pokuta vo výške 10.367,01 €, keď poradie určil ako „podriadená pohľadávka“ (táto skutočnosť vyplýva aj z predloženého zoznamu pohľadávok).

Tvrdenie sťažovateľky, že námietku nemohla vzniesť priamo na schôdzi veriteľov dňa 8. 2. 2016, pretože o postavení a priznaní hlasov veriteľovi TOMIS PLUS, s. r. o. nevedela neobstojí, nakoľko už pred konaním schôdze bol vyhotovený zoznam pohľadávok s vyznačením zistených súm, popretého poradia, a priznanými hlasovacími právami veriteľa TOMIS PLUS, s. r. o. - sťažovateľka tak mala možnosť sa s týmto zoznamom oboznámiť jednak na súde, alebo v kancelárii správcu; taktiež na schôdzi veriteľov správca informoval o výške zistených pohľadávok pričom uviedol, že traja veritelia boli zistení s iným poradím.

Je potrebné poukázať aj na skutočnosť, že sťažovateľka mohla využiť postup podľa § 124, ods. 3 ZKR. Súd tak s prihliadnutím na skutočnosť, že v čase doručenia podnetu veriteľa bol už na majetok dlžníka vyhlásený konkurz, pričom v konkurznom a reštrukturalizačnom konaní nie je prípustná obnova konania, a s poukazom na to,

že sťažovateľka nevyužila možnosť podľa § 124, ods. 3 ZKR, a ani možnosť podať námietku priamo na schôdzi veriteľov, jej žiadosti na zvolanie opätovnej schôdze súd nevyhovel.

Z uvedeného je zrejmé, že sťažnosť sťažovateľky je neopodstatnená a nedôvodná, súd vo veci plynulo a efektívne konal, preto žiadam aby Ústavný súd sťažnosti nevyhovel.»

Po nahliadnutí do súdneho spisu sp. zn. 23 R 3/2015 ústavný súd konštatuje zhodu tvrdení okresného súdu s obsahom predmetného reštrukturalizačného spisu, najmä existenciu podstatných skutočností z hľadiska predmetu sťažnosti (zoznam pohľadávok dlžníka s vyznačením popretých pohľadávok, zoznam spriaznených osôb dlžníka, zápisnica o priebehu schôdze veriteľov konanej 8. februára 2016, vybavenie podnetu sťažovateľky na zvolanie opätovnej schôdze veriteľov).

Keďže ústavný súd nezistil rozpor vyjadrenia vo veci konajúceho všeobecného súdu s obsahom reštrukturalizačného spisu, nepovažoval za nevyhnutné požiadať sťažovateľku o zaujatie stanoviska k tomuto vyjadreniu.

III.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné

návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označila sťažovateľka, a to predovšetkým pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, ako aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05). Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. rozhodnutia I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, II. ÚS 98/06, III. ÚS 198/07, IV. ÚS 27/2010).

Ústavný súd vo svojej konštantnej judikatúre opakovane poukazuje na to, že nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Z ústavného postavenia ústavného súdu vyplýva, že jeho úlohou pri rozhodovaní o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je určená princípom subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o namietaných zásahoch rozhoduje len v prípade,

ak je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve.

Sťažovateľka sa sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením okresného súdu sp. zn. 23 R 3/2015 z 8. februára 2016.

Podľa § 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania, ktorý je koncentrovane vyjadrený v jeho petite.

III.1 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru

Podstatou sťažnostnej argumentácie sťažovateľky je jej tvrdenie, že okresný súd zastavením reštrukturalizačného konania a vyhlásením konkurzu na majetok dlžníka na základe nezákonného hlasovania veriteľov na schôdzi veriteľov dňa 8. februára 2016 bez možnosti opravného prostriedku a bez nariadenia pojednávania porušil jej základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Podľa sťažovateľky *„absencia akéhokoľvek opravného prostriedku pre sťažovateľku znamená, že nemá na súde reálne právo domáhať sa nápravy nezákonného stavu, ktorý vznikol v dôsledku hlasovania veriteľa, ktorý podľa jej názoru nemal hlasovacie práva... Absencia akéhokoľvek opravného prostriedku v danom prípade znamená porušenie zásady na spravodlivé súdne konanie, pretože účinky uznesenia Okresného súdu v Trnave nie je možné nijako zvrátiť.“*. Tým, že okresný súd v predmetnej veci na prerokovanie námietok sťažovateľky ako účastníčky reštrukturalizačného konania nenariadil pojednávanie, *„jej nebolo umožnené, aby sa súd oboznámil s argumentáciou účastníka reštrukturalizačného konania“*.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý má právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou konštatuje, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sú obdobné záruky, že vec bude spravodlivo prerokovaná nezávislým a nestranným súdom postupom ustanoveným zákonom. Z uvedeného dôvodu v týchto právach nemožno vidieť podstatnú odlišnosť (II. ÚS 27/07, I. ÚS 275/2010).

Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonáva (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy). Do obsahu základného práva na súdnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku, alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02). Súčasne každý má právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci.

Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorú si osvojil aj ústavný súd, vyplýva, že „právo na súd“, ktorého jedným aspektom je právo na prístup k súdu, nie je absolútne a môže podliehať rôznym obmedzeniam. Uplatnenie obmedzení však nesmie

obmedziť prístup jednotlivca k súdu takým spôsobom a v takej miere, že by uvedené právo bolo dotknuté v samej svojej podstate. Okrem toho tieto obmedzenia sú zlučiteľné s čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorý garantuje právo na spravodlivé súdne konanie, len vtedy, ak sledujú legitímny cieľ a keď existuje primeraný vzťah medzi použitými prostriedkami a týmto cieľom (napr. Guérin c. Francúzsko, 1998).

Ústavný súd opakovane pripomína svoj ustálený právny názor, v zmysle ktorého zásadne nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecných súdov, ktoré viedli k rozhodnutiu vo veci samej alebo k inému súdному rozhodnutiu, ktorým končí konanie pred nimi. Tento prístup je dôsledkom toho, že všeobecné súdy vychádzajú pri prerokúvaní a rozhodovaní vecí patriacich do ich právomoci zo zákonnej úpravy a z vlastnej interpretácie zákonov a podzákonných úprav. Ústavný súd je však oprávnený a povinný posúdiť neústavnosť konania a rozhodovania všeobecných súdov vo veciach, v ktorých niet iného, nadriadeného alebo opravného súdu, ktorý by chránil základné právo účastníka konania pred súdom nižšieho stupňa (IV. ÚS 1/02, IV. ÚS 156/03). V súlade s uvedeným právnym názorom ústavný súd postupoval aj vo veci sťažovateľky.

Právomoc súdov rozhodovať v konkurznom a reštrukturalizačnom konaní možno vyvodiť z čl. 142 ods. 1 ústavy. Ústava prostredníctvom blanketovej normy obsiahnutej v čl. 143 ods. 2 odkazuje na zákon, ktorý okrem iného podrobne upraví pôsobnosť súdov a konanie pred nimi. Za zákon vydaný na základe blanketovej normy obsiahnutej v čl. 143 ods. 2 ústavy nepochybne možno považovať aj zákon o konkurze a reštrukturalizácii, ktorý v rámci tretej časti nazvanej „Reštrukturalizácia“ upravuje v jej piatej hlave aj ingerenciu všeobecných súdov v procese reštrukturalizácie, a to formou dohľadu súdu nad činnosťou dlžníka, správcu a veriteľských orgánov (§ 131 ods. 1 zákona o konkurze a reštrukturalizácii) a v taxatívne vymenovaných prípadoch ex offio aj rozhodnutím o zastavení reštrukturalizačného konania, o začatí konkurzného konania a o vyhlásení konkurzu (§ 131 ods. 2 zákona o konkurze a reštrukturalizácii).

V posudzovanej veci okresný súd najprv na návrh dlžníka po zistení, že sú splnené zákonné podmienky, uznesením sp. zn. 23 R 3/2015 z 26. novembra 2015 povolil

reštrukturalizáciu dlžníka. Následne však okresný súd jedným uznesením sp. zn. 23 R 3/2015 z 8. februára zastavil reštrukturalizačné konanie vedené proti dlžníkovi, začal konkurzné konanie a vyhlásil konkurz na majetok dlžníka. Išlo o postup a rozhodnutie, ktoré korešponduje s § 131 ods. 2 zákona o konkurze a reštrukturalizácii, keďže v jeho zmysle môže príslušný reštrukturalizačný súd zastaviť reštrukturalizačné konanie aj bez návrhu, začať konkurzné konanie a vyhlásiť konkurz na majetok dlžníka, ak nastane niektorá z uvedených hypotéz:

- a) správca opakovane alebo závažne porušil povinnosti ustanovené týmto zákonom,
- b) správca nesplnil svoju povinnosť požiadať súd o vyhlásenie konkurzu,
- c) správca riadne nezvolal schôdzu veriteľov,
- d) schôdza veriteľov nebola uznášaniaschopná alebo nezvolila veriteľský výbor alebo na návrh veriteľa oprávneného hlasovať sa uzniesla, aby súd vyhlásil konkurz,
- e) záverečný návrh plánu nebol predkladateľom plánu predložený na predbežné schválenie veriteľskému výboru v zákonnej lehote,
- f) veriteľský výbor predložený návrh plánu v zákonnej lehote neschválil alebo predložený návrh plánu zamietol,
- g) správca riadne nezvolal schôdzu, ktorá má rozhodnúť o schválení plánu,
- h) za prijatie plánu na schôdzi, ktorá má rozhodnúť o schválení plánu, nehlasovala nadpolovičná väčšina skupín alebo prítomní veritelia s nadpolovičnou väčšinou všetkých hlasov počítaných podľa zistenej sumy ich zistených pohľadávok,
- i) predkladateľ plánu v zákonnej lehote nepodal na súd návrh na potvrdenie plánu súdom.

V konkrétnych okolnostiach posudzovanej veci okresný súd zastavenie reštrukturalizácie a vyhlásenie konkurzu podľa § 131 ods. 2 písm. d) zákona o konkurze a reštrukturalizácii založil na svojom zistení, že „dňa 8. 2. 2016 sa konala schôdza veriteľov, na ktorej veriteľ [REDAKOVANÉ] navrhol, aby predmetom schôdze bolo hlasovanie o vyhlásení konkurzu na majetok dlžníka. Keďže návrh podal veriteľ, ktorého hlasy predstavujú aspoň 10 % zo všetkých hlasov prítomných veriteľov, správca dal hlasovať o návrhu veriteľa [REDAKOVANÉ]. Za vyhlásenie konkurzu hlasovali veritelia, ktorých hlasy spolu predstavovali 481 160 hlasov, čo je

nadpolovičná väčšina hlasov prítomných veriteľov. Návrh na vyhlásenie konkurzu bol prijatý.

Podľa § 126 ods. 3 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov..., Schôdza veriteľov je uznášaniaschopná, ak sú prítomní aspoň traja veritelia oprávnení hlasovať. Schôdza veriteľov sa uznáva nadpolovičnou väčšinou hlasov prítomných veriteľov. Právo hlasovať na schôdzi veriteľov má veriteľ, ktorého pohľadávka je v čase konania schôdze veriteľov zistená čo do právneho dôvodu a vymáhateľnosti; na každé jedno euro zistenej sumy pohľadávky má veriteľ jeden hlas. Podriadený veriteľ ani veriteľ, ktorý by sa v konkurze uspokojoval v poradí ako podriadený veriteľ, nemá právo hlasovať na schôdzi veriteľov, ani právo byť volený do veriteľského výboru. Podmienený veriteľ môže na schôdzi veriteľov hlasovať len vtedy, ak vznik ním prihlásenej a zistenej podmienenej pohľadávky závisí od splnenia záväzku podmieneným veriteľom za dlžníka a veriteľ oprávnený požadovať splnenie záväzku od podmieneného veriteľa na schôdzi veriteľov rozsahu podmienenej pohľadávky svoje hlasovacie právo neuplatní alebo si svoju pohľadávku v rozsahu podmienenej pohľadávky v reštrukturalizácii neprihlási. Toto právo podmienenému veriteľovi zanikne, ak sa vznik ním prihlásenej podmienenej pohľadávky stane nemožným; o tom je podmienený veriteľ povinný informovať správcu, len čo sa o tejto skutočnosti dozvie, inak zodpovedá iným veriteľom za škodu, ktorá im v dôsledku toho vznikla. Ak je podmienených veriteľov, ktorí sú povinní plniť za dlžníka tomu istému veriteľovi pre tú istú pohľadávku, viac, môžu vykonávať hlasovacie práva spojené s ich prihlásenými podmienenými pohľadávkami, len ak si zvolia spoločného zástupcu; tieto hlasovacie práva pritom môžu vykonávať len v rozsahu, v akom sú povinní plniť za dlžníka. Ak to navrhne veriteľ, ktorého hlasy predstavujú aspoň 10% zo všetkých hlasov prítomných veriteľov, predmetom schôdze veriteľov je vždy aj hlasovanie, aby súd vyhlásil konkurz. Ak sa na tom schôdza veriteľov uznesie, správca požiada súd o vyhlásenie konkurzu.

Podľa § 131 ods. 2 písm. d) ZKR súd bez návrhu jedným uznesením zastaví reštrukturalizačné konanie, začne konkurzné konanie a vyhlási na majetok dlžníka konkurz, ak zistí, že schôdza veriteľov nebola uznášaniaschopná alebo nezvolila veriteľsky výbor alebo na návrh veriteľa oprávneného hlasovať sa uzniesla, aby súd vyhlásil konkurz.

Podľa § 131 ods. 3 ZKR v uznesení podľa odseku 2 súd ustanoví správcu postupom podľa § 40 ods. 1. Uznesenie súd bezodkladne zverejní v Obchodnom vestníku. Zverejnením uznesenia v Obchodnom vestníku zanikajú účinky začatia reštrukturalizačného konania, funkcia veriteľského výboru a funkcia správcu. Uznesenie súd doručí dlžníkovi a správcovi, ktorého v uznesení ustanovil.

Podľa § 40 ods. 1 ZKR, správcu v konkurznom konaní ustanovuje súd uznesením; za správcu môže ustanoviť len osobu zapísanú do zoznamu správcov. Súd ustanoví správcu na základe náhodného výberu pomocou technických a programových prostriedkov schválených ministerstvom: to neplatí, ak ide o ustanovenie správcu na návrh schôdze veriteľov. Uznesenie o ustanovení správcu súd bezodkladne zverejní v Obchodnom vestníku; uznesenie tiež doručí úpadcovi (dlžníkovi) a správcovi.

Súd vzhľadom na vyššie uvedené dôvody zastavil reštrukturalizačné konanie, začal konkurzné konanie, vyhlásil konkurz na majetok dlžníka a ustanovil správcu náhodným výberom pomocou technických a programových prostriedkov schválených Ministerstvom spravodlivosti SR (§ 40 ods. 1 ZKR).“.

Z odôvodnenia napadnutého uznesenia možno vyvodiť, že okresný súd dospel k záveru, že schôdza veriteľov sa zákonným postupom uzniesla na tom, aby súd vyhlásil konkurz na majetok dlžníka [čo je v zmysle § 131 ods. 2 písm. d) zákona o konkurze a reštrukturalizácii dôvodom pre obligatórnu konverziu reštrukturalizácie na konkurz].

Úlohou ústavného súdu bolo posúdiť, či okresný súd preskúmal uvedenú otázku (zákonnosť hlasovania o vyhlásení konkurzu na schôdzi veriteľov) ústavne udržateľným spôsobom, teda vyhodnotiť, či okresný súd svoj právny názor dostatočne, a teda ústavne akceptovateľným spôsobom odôvodnil a či ho nemožno považovať za arbitrárny.

Ústavný súd je toho názoru, že pri vyhodnocovaní aspektov ústavnosti napadnutého uznesenia je potrebné prihliadať na všetky skutkové a právne okolnosti týkajúce sa predmetného reštrukturalizačného konania.

Podľa § 131 ods. 1 zákona o konkurze a reštrukturalizácii súd počas reštrukturalizácie dohliada nad činnosťou dlžníka, správcu a veriteľských orgánov. Súd je oprávnený požadovať od správcu vysvetlenia alebo správy o priebehu reštrukturalizácie, ktoré je správca povinný v určenej lehote poskytnúť.

Jednou z dôležitých úloh reštrukturalizačného správcu v procese reštrukturalizácie je zisťovanie a popieranie prihlásených pohľadávok, ktoré je upravené v § 124 zákona o konkurze a reštrukturalizácii. Právo preskúmať a popierať prihlásené pohľadávky má len správca. Samotný dlžník ani veriteľ toto právo nemá, má len právo v zmysle § 124 ods. 3 zákona o konkurze a reštrukturalizácii podať správcovi podnet, aby prihlásenú pohľadávku poprel. Správca je povinný každý podnet s odbornou starostlivosťou vyhodnotiť a po vyhodnotení podnetu písomne informovať toho, kto podnet podal, ako podnet vybavil.

V procese popierania (podľa § 124 ods. 2 zákona o konkurze a reštrukturalizácii v lehote 30 dní od uplynutia lehoty na prihlasovanie pohľadávok) správca každú prihlásenú pohľadávku s odbornou starostlivosťou preskúma a porovná s účtovnou a inou dokumentáciou dlžníka, so zoznamom záväzkov dlžníka, ktorý bol vyhotovený pri podaní návrhu na reštrukturalizáciu, prihliada aj na samotné vyjadrenie dlžníka a iných osôb a vykoná aj vlastné šetrenie. Úlohou správcu je s odbornou starostlivosťou posúdiť právny dôvod, vymáhateľnosť, výšku, zabezpečenie zabezpečovacím právom alebo poradie zabezpečovacieho práva prihlásenej pohľadávky a v prípade, že vyhodnotí niektorú z už uvedených skutočností ako spornú, je povinný ju poprieť.

Zákonná povinnosť správcu poprieť spornú pohľadávku ustanovenú v § 124 ods. 1 zákona o konkurze a reštrukturalizácii je odrazom skutočnosti, že nepopretie spornej pohľadávky nie je možné v rámci reštrukturalizačného konania nijakým spôsobom zhojiť, pričom takáto pohľadávka by musela byť zaradená do reštrukturalizačného plánu a v prípade potvrdenia schváleného plánu súdom následne uspokojená v rozsahu stanovenom potvrdeným a schváleným plánom.

Podľa § 123 ods. 4 zákona o konkurze a reštrukturalizácii po uplynutí lehoty na popieranie pohľadávok správca najneskôr do troch dní od uplynutia tejto lehoty doručí jeden rovnopis zoznamu pohľadávok s vyznačením popretých pohľadávok na súd; pre posúdenie, v akom rozsahu sú prihlásené pohľadávky popreté, sú údaje zapísané do zoznamu pohľadávok doručeného súdu rozhodujúce.

Zoznam pohľadávok tvorí súčasť správcovského spisu. Okrem zoznamu pohľadávok správca vedie osobitnú evidenčnú pomôcku o veriteľoch prihlásených pohľadávok a o ich hlasovacích právach s vyznačením tých veriteľov, ktorí sú spriaznenými osobami s dlžníkom podľa § 9 zákona o konkurze a reštrukturalizácii. Z hľadiska možnosti byť členom veriteľského výboru v reštrukturalizačnom konaní a práva hlasovať na schôdzi veriteľov správca musí zisťovať, či v reštrukturalizačnom konaní ide o spriaznené pohľadávky.

Ústavný súd z predloženého reštrukturalizačného spisu zistil, že reštrukturalizačný správca vyhotovený zoznam pohľadávok s vyznačením popretia a evidenčnú pomôcku a hlasovacími právami veriteľov doručil okresnému súdu v zákonnej lehote 5. februára 2016. Zo zoznamu pohľadávok vyplýva, že do reštrukturalizačného konania prihlásilo 30 veriteľov pohľadávky v celkovej sume 2 144 644,23 €. Správca zistil pohľadávky 27 veriteľov v celkovej výške 1 913 708,59 €, z toho 3 veritelia boli zistení s iným poradím (podriadené pohľadávky) celkovo v sume 919 278,69 €.

Dňa 4. februára 2016 (čiže pred konaním schôdze veriteľov, pozn.) bola reštrukturalizačnému správcovi doručená žiadosť zabezpečeného veriteľa Slovenská záručná a rozvojová banka, a. s., Štefánikova 27, Bratislava, o preskúmanie prihlásených pohľadávok veriteľov [REDAKOVANÉ], TOMIS PLUS, s. r. o., [REDAKOVANÉ], a sťažovateľky, z hľadiska ich spriaznenosti vo vzťahu k dlžníkovi v zmysle § 9 zákona o konkurze a reštrukturalizácii, a teda či bude uvedeným veriteľom priznané právo hlasovať na schôdzi veriteľov a právo byť volený do veriteľského výboru v zmysle § 126 ods. 3 zákona o konkurze a reštrukturalizácii.

Vo vyjadrení reštrukturalizačného správcu z 5. februára 2016 adresovanom Slovenskej záručnej a rozvojovej banke, a. s., sa uvádza, že „všetky doručené prihlášky všetkých veriteľov v tejto reštrukturalizácii (ale aj v iných veciach, v ktorých pôsobíme) sú vždy kontrolované a posudzované s vynaložením odbornej starostlivosti správcu, rovnako to bolo aj v tejto veci. Všetky prihlášky, ktoré boli doručené boli posudzované zákonnými kritériami ustanovenými aktuálnym ZKR a súvisiacimi právnymi predpismi (najmä OZ a ObZ).

Správca postupoval pri popieraní a zisťovaní pohľadávok v zmysle ust. § 124 ZKR (účinného od 29. 4. 2015), teda vykonával aj vlastné šetrenie. Výsledkom tohto posúdenia je konečný zoznam prihlásených pohľadávok, v ktorom je pri každom veriteľovi vyznačené zistenie a popretie právneho dôvodu, výšky, vymáhateľnosti poradia atď. a tento konečný zoznam bol odovzdaný v zákonnej lehote príslušnému súdu aj veriteľom, ktorí ň požiadali, vrátane Vás ako veriteľa. Ohľadne Vami uvádzaných veriteľov máme za to, že pri jednom z nich by teoreticky mohlo ísť o spriazneného veriteľa.

Veriteľ TOMIS PLUS, s. r. o., IČO: 47 590 068, Stred 178, 023 54 Turzovka do dňa 27. 01. 2015, kedy skončila účasť [REDAKOVANÉ] ako člena DR HYDINÁR, a. s. mohol byť spriaznenou osobou za predpokladu, že osoby [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] (jediný spoločník TOMIS PLUS, s. r. o. od 21. 01. 2014) boli blízke osoby (o čom by mohlo nasvedčovať, že majú obaja trvalý pobyt vo [REDAKOVANÉ]) a pohľadávka, ktorú si uplatňujú vznikla pred týmto dátumom, o takejto skutočnosti ale správca nemá žiadnu informáciu, dlžník túto spoločnosť v zozname spriaznených osôb neuviedol a z verejných registrov nebolo možné túto informáciu zistiť, preto pohľadávky tohto veriteľa:

- č. 177 až 206 titulom neuhradenej kúpnej ceny a príslušenstva boli zistené ako iné pohľadávky

- č. 207 vo výške 10.367,01 € zistená ako podriadená pohľadávka, ale z dôvodu, že išlo o prihlásenú zmluvnú pokutu

- č. 208 a 209 titulom istiny a príslušenstva ako iné pohľadávky.

O tom, ktorí veritelia podali incidenčnú žalobu, budeme vedieť po uplynutí 30 dňovej lehoty, ktorá veriteľom plynie od doručenia oznámenia správcu o popretí. “.

Z obsahu zápisnice zo schôdze veriteľov konanej 8. februára 2016, ktorej neoddeliteľnou súčasťou bol zoznam prítomných veriteľov, ústavný súd zistil, že

- schôdza veriteľov bola uznášaniaschopná, pretože na schôdzi bolo prítomných 14 veriteľov s celkovým počtom hlasov 950 284,
- veritelia boli zákonným spôsobom oboznámení s termínom, časom a programom schôdze veriteľov (oznam o zvolaní schôdze bol zverejnený v Obchodnom vestníku č. 248/2015 z 29. decembra 2015, v Obchodnom vestníku č. 17/2016 z 27. januára 2016 reštrukturalizačný správca zverejnil zmenu času konania schôdze),
- podľa § 126 ods. 1 zákona o konkurze a reštrukturalizácii reštrukturalizačný správca poučil veriteľov o skutočnosti, že schôdzi veriteľov predsedá reštrukturalizačný správca pod dohľadom sudcu alebo ním povereného vyššieho súdneho úradníka (za okresný súd bola na schôdzi veriteľov prítomná [REDAKOVANÉ], poverená vyššia súdna úradníčka okresného súdu),
- reštrukturalizačný správca poučil veriteľov o ich právach a povinnostiach spojených s ich účasťou na schôdzi veriteľov, najmä o tom, že:
 - právo zúčastniť sa na schôdzi veriteľov má každý veriteľ prihlásenej pohľadávky,
 - právo hlasovať na schôdzi veriteľov má veriteľ, ktorého pohľadávka je v čase konania schôdze veriteľov zistená čo do právneho dôvodu a vymáhateľnosti; veriteľ má 1 hlas na každé 1 € zistenej sumy pohľadávky,
 - schôdza veriteľov sa uznáva nadpolovičnou väčšinou hlasov prítomných veriteľov,
 - podriadený veriteľ nemá právo hlasovať na schôdzi veriteľov a ani právo byť volený do veriteľského výboru,
 - zástupca dlžníka je povinný odpovedať na otázky správcu,
 - veriteľ, ktorého hlasy predstavujú aspoň 10 % zo všetkých hlasov prítomných veriteľov, má právo navrhnúť hlasovanie, aby súd vyhlásil na dlžníka konkurz,
 - veritelia si volia päťčlenný alebo trojčlenný veriteľský výbor na účely výkonu svojich práv; ak nebudú zvolení členovia veriteľského výboru, správca musí požiadať súd o vyhlásenie konkurzu.

Z obsahu zápisnice vyplýva, že na základe návrhu oprávneného veriteľa [REDAKOVANÉ] za vyhlásenie konkurzu na majetok dlžníka na schôdzi veriteľov hlasovali veritelia, ktorých

hlasy spolu predstavovali 481 160 hlasov, čo je nadpolovičná väčšina hlasov prítomných veriteľov oprávnených na schôdzi hlasovať. Sťažovateľka ako účastníčka reštrukturalizačného konania bola prítomná na schôdzi veriteľov a hlasovala proti vyhláseniu konkurzu na majetok dlžníka.

Zo zápisnice taktiež vyplýva, že reštrukturalizačný správca poučil prítomných veriteľov, či vznášajú námietku voči zvolaniu, priebehu či vedeniu tejto schôdze veriteľov alebo inú relevantnú námietku. Žiadna námietka zo strany prítomných veriteľov (vrátane sťažovateľky, pozn.) na schôdzi veriteľov nebola vznesená.

Odpis podpísanej zápisnice zo schôdze veriteľov reštrukturalizačný správca v zmysle § 126 ods. 4 zákona o konkurze a reštrukturalizácii doručil prítomnému poverenému zástupcovi okresného súdu priamo na schôdzi veriteľov.

Okresný súd napadnutým uznesením sp. zn. 23 R 3/2015 z 8. februára 2016 zastavil reštrukturalizačné konanie, začal konkurzné konanie a vyhlásil konkurz na majetok dlžníka a do funkcie správcu konkurznej podstaty ustanovil [REDAKOVANÉ]. Predmetné uznesenie bolo zverejnené v Obchodnom vestníku č. 32/2016 zo 17. februára 2016 a právoplatnosť nadobudlo 18. februára 2016.

Až následne po rozhodnutí okresného súdu o vyhlásení konkurzu na majetok dlžníka bol okresnému súdu 16. februára 2016 doručený podnet sťažovateľky na zvolanie opätovnej schôdze veriteľov dlžníka z dôvodu ňou tvrdeného porušenia jej práv veriteľa hlasovaním na schôdzi veriteľov. Ústavný súd zistil, že obsah podnetu sťažovateľky je porovnateľný s obsahom sťažnosti, ktorú sťažovateľka 13. apríla 2016 doručila ústavnému súdu.

Okresný súd prípisom z 31. marca 2016 právnenému zástupcovi sťažovateľky doručeným 8. apríla 2016 sťažovateľke v podstatnom oznámil, že *„pohľadávka veriteľa TOMIS PLUS s. r. o. nebola popretá, naopak bola zistená v čase konania schôdze veriteľov. Správca vo svojom vyjadrení uviedol, že pri zachovaní odbornej starostlivosti nemal vedomosť o tom, že by veriteľ TOMIS PLUS s. r. o. mohol byť spriaznenou osobou dlžníka.*

Dlžník takúto spoločnosť v zozname spriaznených osôb neuviedol a táto skutočnosť nevyplývala ani z iných verejných registrov a preto pohľadávky tohto veriteľa boli zistené, tak ako to uviedol správca vo svojom konečnom zozname.

Súd poukazuje na skutočnosť, že veriteľ [REDAKOVANÉ] mala možnosť využiť svoje právo a podať podnet správcovi v zmysle § 124 ods. 3 ZKR.

Súd na základe uvedeného schôdzu veriteľov zvolávať nebude.“.

V nadväznosti na už uvedené ústavný súd považuje za nutné poznamenať, že v preskúmvanej veci sťažovateľka všetku svoju argumentáciu o porušení svojich práv ako účastníčky reštrukturalizačného konania predložila správcovi a okresnému súdu ako reštrukturalizačnému súdu až po konaní schôdze veriteľov a po rozhodnutí okresného súdu o vyhlásení konkurzu ex offo v zmysle § 131 ods. 2 písm. d) zákona o konkurze a reštrukturalizácii. V tejto súvislosti ústavný súd nemohol prisvedčiť tvrdeniu sťažovateľky, že svoje práva, ktoré jej zákon o konkurze a reštrukturalizácii umožňoval uplatniť, dovedy v reštrukturalizačnom konaní uplatniť nemohla, „pretože o tomto postavení a priznaní hlasov danému veriteľovi nevedela...“.

Pritom je nesporné, že reštrukturalizačný správca už prípisom z 2. februára 2016, doručeným okresnému súdu 5. februára 2016, t. j. tri dni pred konaním schôdze veriteľov, doručil okresnému súdu zoznam pohľadávok s vyznačením popretia a evidenčnú pomôcku s uvedením hlasovacích práv veriteľov na schôdzi veriteľov, do ktorého sťažovateľka ako účastníčka reštrukturalizačného konania mohla kedykoľvek nahliadnuť tak na okresnom súde, ako aj v kancelárii správcu. Nič teda nebránilo sťažovateľke, aby včas nadobudla vedomosť o zistení a popretí pohľadávok veriteľov a ich spriaznenosti pre účely hlasovania na schôdzi veriteľov a včas podala podnet správcovi v zmysle § 124 ods. 3 zákona o konkurze a reštrukturalizácii, aby prihlásenú pohľadávku veriteľa, o ktorom sa domnievala, že je spriazneným veriteľom voči dlžníkovi, poprel, poprípade z rovnakého dôvodu vzniesla námietku priamo na schôdzi veriteľov 8. februára 2016, na ktorej bola prítomná.

Ústavný súd v tejto súvislosti konštatuje, že v priebehu reštrukturalizačného konania pred konaním schôdze veriteľov prejavil spomedzi účastníkov určitú procesnú aktivitu iba zabezpečený veriteľ Slovenská záručná a rozvojová banka, a. s., ktorý v zmysle § 126 ods. 3 zákona o konkurze a reštrukturalizácii požiadal reštrukturalizačného správcu o preskúmanie prihlásených pohľadávok viacerých veriteľov z hľadiska ich spriaznenosti s dlžníkom v zmysle § 9 zákona o konkurze a reštrukturalizácii, okrem iných aj veriteľa TOMIS PLUS, s. r. o., a aj sťažovateľky. Je nesporné, že sťažovateľka, ako vyplýva zo súdneho spisu, zostala až do skončenia schôdze veriteľov a rozhodnutia okresného súdu o zastavení reštrukturalizačného konania a vyhlásenia konkurzu na majetok dlžníka uznesením z 8. februára 2016 nečinná.

Na uvedenom závere nič nemení ani to, že sťažovateľka až po schôdzi prejavila procesnú aktivitu tým, že podala okresnému súdu podnet na zvolanie opätovnej schôdze veriteľov.

K dosiaľ uvedenému treba dodať, že sťažovateľka ani len netvrdila (tým menej preukazovala), že podnet v zmysle § 124 ods. 3 zákona o konkurze a reštrukturalizácii, ako aj námietky na schôdzi veriteľov k ňou tvrdenej nezákonnosti hlasovania o vyhlásení konkurzu na majetok dlžníka nepodala z dôvodov hodných osobitného zreteľa.

Podľa názoru ústavného súdu sťažovateľka v danej veci neprejavila dostatočnú aktivitu do konania schôdze veriteľov (hoci na to mala možnosť), neupozornila včas reštrukturalizačného správcu a dohliadajúci okresný súd na možné pochybenia, ktoré potom následne považovala za argument odôvodňujúci tvrdenie o nezákonnosti hlasovania o vyhlásení konkurzu na schôdzi veriteľov. Ústavný súd v konkrétnych okolnostiach posudzovanej veci považuje za podstatné, že sťažovateľka vo forme podnetu podľa § 124 ods. 3 zákona o konkurze a reštrukturalizácii svoju námietku neuplatnila do schôdze veriteľov a ani na schôdzi veriteľov, a to napriek poučeniu zo strany reštrukturalizačného správcu.

Za uvedených okolností totiž okresný súd, vychádzajúc z výsledkov hlasovania na schôdzi veriteľov veriteľmi pohľadávok zistených v čase konania tejto schôdze, rozhodol v zmysle § 131 ods. 2 písm. d) zákona o konkurze a reštrukturalizácii uznesením z 8. februára 2016 o zastavení reštrukturalizačného konania, začatí konkurzného konania a vyhlásení konkurzu na majetok dlžníka, proti ktorému v zmysle § 198 ods. 1 zákona o konkurze a reštrukturalizácii nie je odvolanie prípustné.

Na základe konfrontácie tvrdení účastníkov konania s obsahom súdneho spisu okresného súdu sp. zn. 23 R 3/2015 ústavný súd považuje za dôvodné prisvedčiť hodnoteniam, faktickým a právnym záverom okresného súdu prezentovaným v odôvodnení napadnutého uznesenia a podrobnejšie zdokumentovaným vo vyjadrení okresného súdu z 24. júna 2016. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej postup súdu v súlade s platným a účinným zákonom (v danom prípade zákonom o konkurze a reštrukturalizácii) nemožno hodnotiť ako porušovanie základných práv (napr. I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97, II. ÚS 81/00, IV. ÚS 11/2011, I. ÚS 431/2011). Je vecou všeobecného súdu, ktorú normu z právneho poriadku v danom prípade aplikuje a ako ju interpretuje. Všeobecné súdy vychádzajú pri rozhodovaní vo veci zo zákonnej, a nie ústavnej úpravy. Ústavný súd je však oprávnený posúdiť len neústavnosť konania (rozhodovania) všeobecných súdov (napr. I. ÚS 75/97, III. ÚS 64/00, II. ÚS 811/00, I. ÚS 209/2014).

Ústavný súd pri hodnotení postupu uplatneného okresným súdom vychádzal z celkového charakteru a konštrukcie procesu reštrukturalizácie zakotveného v zákone o konkurze a reštrukturalizácii, z ktorej nepochybne vyplýva, že zodpovednosť za priebeh a dosiahnutie cieľa reštrukturalizačného konania je rozdelená medzi veriteľské orgány, správcu a súdy. Súd je v zmysle § 131 zákona o konkurze a reštrukturalizácii poverený dohľadom nad činnosťou dlžníka, správcu i veriteľských orgánov a v prípade, ak bude naplnený niektorý z dôvodov ustanovených v § 131 ods. 2 zákona o konkurze a reštrukturalizácii, môže reštrukturalizačné konanie jedným uznesením, proti ktorému nie je odvolanie prípustné, zastaviť, začať konkurzné konanie a vyhlásiť konkurz na majetok dlžníka, čo sa aj v danom prípade stalo.

Ústavný súd nezistil existenciu skutočností nasvedčujúcich tomu, že by napadnuté uznesenie okresného súdu bolo možné považovať za svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené, resp. za také, ktoré by popieralo zmysel práva na súdnu ochranu, pretože okresný súd postupoval v súlade so zákonom o konkurze a reštrukturalizácii, prihliadajúc na účel a zmysel právnej úpravy a aplikovateľných právnych inštitútov vyplývajúcich z použitého zákona.

Vzhľadom na skutočnosť, že okresný súd svoje uznesenie ústavne akceptovateľným spôsobom odôvodnil a pritom postupoval v súlade s platnou a účinnou právnou úpravou, ústavný súd dospel k záveru, že ho nemožno považovať za zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska za neospravedliteľné, resp. neudržateľné. Samotná skutočnosť, že sa sťažovateľka s rozhodnutím okresného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti jeho postupu, resp. rozhodnutia (II. ÚS 218/02, resp. I. ÚS 3/97).

Pokiaľ sťažovateľka v súvislosti s tvrdým porušením svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru namieta, že okresný súd napadnuté rozhodnutie vydal bez nariadenia pojednávania k jej námietkam ako účastníčky reštrukturalizačného konania, ústavný súd v tejto súvislosti pripomína, že rozhodnutie o tom, či v reštrukturalizačnom konaní o návrhu na postup podľa § 131 ods. 2 zákona o konkurze a reštrukturalizácii (obligatórna konverzia reštrukturalizácie na konkurz, pozn.) bude príslušný všeobecný súd rozhodovať s nariadením alebo bez nariadenia pojednávania, na ktoré predvolá účastníkov, je podľa názoru ústavného súdu vecou úvahy všeobecného súdu, v rámci ktorej zohľadňuje konkrétne okolnosti prípadu (II. ÚS 867/2014).

Na druhej strane je však žiaduce, aby tento postup príslušný všeobecný súd účastníkom konania odôvodnil. Za významnejšiu v okolnostiach prípadu považuje ústavný súd však skutočnosť, že rozhodnúť bez nariadenia pojednávania, na ktorom by sa sťažovateľka (a ostatní účastníci konania) mohla k veci vyjadriť, prichádza do úvahy

iba v prípade, ak takýto postup bez akýchkoľvek pochybností nebude na ujmu procesným právam účastníkov a ich právu na spravodlivé súdne konanie.

V posudzovanej veci však sťažovateľka podľa názoru ústavného súdu zrejme opomenula, že k hlasovaniu veriteľov o vyhlásení konkurzu na majetok dlžníka došlo na schôdzi veriteľov konanej 8. februára 2016 v zmysle § 126 ods. 3 zákona o konkurze a reštrukturalizácii, na ktorej bol prítomný aj poverený zástupca okresného súdu a aj sťažovateľka. Samotnú schôdzu veriteľov správca zvoláva v zmysle § 126 ods. 1 citovaného zákona na účely zistenia stanovísk veriteľov prihlásených pohľadávok, pričom však je nesporné, že prítomná sťažovateľka žiadne námietky, prípadne stanovisko na schôdzi veriteľov nevzniesla, aj keď takúto možnosť mala, napriek tomu ju nevyužila. Zastavenie reštrukturalizačného konania a vyhlásenie konkurzu na majetok dlžníka uznesením okresného súdu z 8. februára 2016 bolo už len obligatórnym následkom naplnenej podmienky v zmysle § 131 ods. 2 písm. d) zákona o konkurze a reštrukturalizácii.

Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd je toho názoru, že niet žiadnej spojitosti medzi napadnutým uznesením okresného súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto odmietol sťažnosť sťažovateľky v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

III.2 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy

V súvislosti s namietaným porušením základného práva vyplývajúceho z čl. 20 ods. 1 ústavy ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že jeho porušenie sťažovateľka namieta v príčinnej súvislosti s namietaným porušením základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústav, resp. práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ak ústavný súd za takejto situácie dospel k záveru, že v posudzovanej veci nemohlo dôjsť napadnutým uznesením okresného súdu k porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a ani práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, tak potom neprichádza do úvahy ani vyslovenie porušenia základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy.

Na základe uvedeného ústavný súd pre predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľky aj v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa už ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľky na ochranu ústavnosti nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. augusta 2016